

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΚΑΘΕ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΣΕΒΤΕΡΙΚΟΓ ΦΡ. ΧΡ. 10

Τιμή Φεύδου

10 Σεπτέμβριος 10

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ V. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 2 Νοεμβρίου 1933 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμων αριθ. 4 | ΤΗΛ. 67

ΧΑΡΟΣ

ΤΡΙΑΔΙΑ

α' Τ' όνειρο.

Κρατάτε την! που μένει, που τί όρνος πιάνει :
Πικρά όμοιο μάλα με χλοιά άγριότητα,
που ή φλοιοθή ταίς ταίμα στην πνοή, που νάνει
Χάρη, την κραύ, μέτ' σ' άθωότητα λημέρια.

Τί φρεσά ναύτα. ό, και από είταν ή περναί
να πεθανί μεύ είταν, κ' έρω, ποιά τ' άπείρα.
Εκεί δέ μεύ μιλάτε : ή έω έω, κ' εφάνει
ή χρε ής συνταγιά σαι, τών κρητών ταίμα :

Νά, τρεμοφύγγο, γαλιουρίζου' με τί ποθο
τηρώ ! μιλούν... ή, πνίγομαι... τί λέν' δέ νιώθω...
ή κοσμοχαλατά! πέφτουν, τή σόε τους χώνουν...

Είτε βροχιά; και ήσυχια, με είτε να σήησεν
δύ άστρα, που χώνανε νάρε άντίς άχτίδες.
Είταν τή ματις της... μου σήησαν κ' οί έλπίες!

β' Ο γάμος.

"Ω ήσπνα! όίε τριγύρο σου περίσει φώτα,
φώτα, λουλούδια, σύμακα, αγμάδια γάμου,
γάμου δικού σου, ή ήσπνα όίε! ήσπνα και φώτα!
φώτα γιατί με πόνο σε φίλου, γλυκεία μου :

Γλυκεία μου άχτη, που με έβώδαε με τα χνότα,
χνότα δέν έχεις τόρα πιά' ή που 'ν' τή πρώτα,
τή πρώτα νάζια σου : — όίμα!... — Ποιά μιλάει σιμά μου;
Σιμά μου! ή, ήγν, μέσα μου βουίζου' τ' ήσπνιά μου.

Τ' άσπνιά μου τή έρμα, τόρα πιά που δέ θ' άκούνε,
που δέ θ' άκούνε άργυροκοούδουνη λαλιά'
λαλιά σπρηγκιά οί καμπάνεε τόρα βαριεραούνε.

Βαριεραούνε! δέν είν' για γάμο είναι για ζόδι,
για ζόδι όμοιο με γάμο και για άπτό πουλιά,
πουλιά παντού λαλούν κ' άνθε! τή ρόδι.

γ' Τα τρίμερα.

"Είτε τρεφάνι να σου πλέξω με λουλούδια
δακρυοπερηγμένα, και να πώ τραγούδια
πικρά που να σπαρίζουν τίς καρδιές σου τάζω,
τά τρίμερά σου— ή έλα—σήμερα γιορτάζω.

"Είτε τή όνειρτά σου να μου πείς' μυστήρια
να μου ξηγήσεις, που μεύ τρώνε τή νεύ μύρια'
κοιμάσαι ή δέν είσαι : ποιά να πώ; διατάζω,
τά τρίμερά σου— ή έλα—σήμερα γιορτάζω.

"Ω στην ψυχή μου ζεις άκόμα!
Σε πλάθω άνάεση μπροστά μου με άγνέ χροιά'
σε πλάθω έφ' έρωσά, ός είτουν' ή έπλωσ' τή χροιά'
να πώμε προτεραιή μαζί στο άπειρο γόμα.
"Ω άκού γόμα είσαι σέ τέτοιε ένα θείο πώμα
γόμα θανά 'νε και τ' άπείρα!

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΟΜΗΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ

Χραιοσπών μών άπάντησι στον κ. Έφταλιώτη—
μών άπάντησι για την τιμή που μοδικαμε νάπευθύνη
πρός έμε τή πολύτιμο γράμμα τον, από τή όποισον
έμάθαμε πώς μορφώνονται έλληνοπρεπώς οί Σμυρ-
νωτοποούλεε μέσα σπύ Όμήρειον—τί φοροσκαωμένος
σάν παγώνι τίλος!—Παρθεναγωγείον, που άν δέν
είναι καλλίτερο, δέν είναι ήμωε κα' χειρότερο από
τή δική μας Άρσάκειον.

Σχολαστικισμός κ' εκεί, σχολαστικισμός κ' εδώ.
Ξενολατρεία σπύ Όμήρειον, ξενολατρεία και σπύ Άρ-
σάκειον. Δελαγορμιάτικασ σπύ Σμύρνη. Μισογιάτης
σπύ Άθήνα. Τά ίδια και τά ίδια. Ούτε καλλίτερο,
ούτε χειρότερο. Κ' έχει δίκαιον δ κ. Έφταλιώτης
να κλαίη για τή χάλια μας, να καταριέται τή Παρ-
θεναγωγείά μας, και να φωνάζη :

— "Δέν είναι μονάχα τή «Όμήρειον», δέν είναι
μονάχα σπύ Σμύρνη. "Όλα, όλα τους τέτοια είναι.
Ξενολατρικά, άχρωμάτιστα, άντεθνικά, δουλικά και
ταπεινωτικά καθόε πίντα".

Πόσο σκληρά με και πόσο άληθινά λόγια! Κι'
άκόμα πόσο τειριάζουν να γραφούν με μεγάλα με-
γάλα γράμματα—με μαύρα ή με χρυσά, τή ίδιο
κάνει!—άπ' έξω από όλα τή παρθεναγωγείά μας,
ιδιωτικά και δημόσια!

Μεγάλο λόγο δέν θά πώ.. Άλλά θά σās ρωτήσω
μονάχα : Άπό τή παρθεναγωγείά μας όλα, δέν μου
δείχνετε ένα που να εργάζεται ε λ λ η ν ο π ρ ε π ω ε ;
"Υπογραμμίζω τήν λέξη, γιατί θέλω να τήν προ-
σέξετε, να τήν ζυγίσετε καλά, πριν άπαντήσετε, τοί-
λάχιστο σείε που έχάσατε τή ώραιότερα χρόνια τής
ζωής, ήχι για να γενήτε δασκάλεε, ούτε για να γε-
νήτε κυρίες τών σαλονιών, άλλα για να γενήτε νοι-

κοκυράδες, έβουοι και μητρίεε, για να θεμελιώ-
σετε τή Έλληνική σπύ και για να κρατήσετε άσώ-
λευτη σπύς τμημένες παροδόσεις, που μεύ άφησαν
ζήφρονομιά τή παποδική μας, τήν Έλληνικήν οικο-
γένειαν.

Μιλήστε άφοβα και μή τρεπόσσετε. Θά μιλήσω
τότε κ' έρω και θά τή πώ όλα "Όχιών χρόνια όλό-
κληρα έμεινα κλεισμένη σπύ Άρσάκειο. Τήν ή θ ι κ ή
που έδιδάχθηκα εκεί μέσα σπύ τήν εξομολογήθηκα
άλλοτε, με σκεπασμένα και με κλεισμένα λόγια. Κι-
ρός τόρα να σās εξομολογήθω και τήν απερατική
μου άποσιγίβλωσιν, για να μεταχειρισθώ και τήν
άγριαμένην λέξιν ενόε μιαιωρήτη καθηγητό μου,
τού γέρω-Βουάνη.

Μ' έδίδαξαν. Μα και τί δέν με έδίδαξαν οί άθε-
όφοβοι όχιών χρόνια! "Όλο τή έπίσημο πρόγραμμα
τή κατεβρόχθισιν και σπύ τέλος έβγήκα ένας πολν
καλός πιπαγάλλοε και με τόν πρώτο βαθμό μάλι-
στα. Τή Ράλλειο δέν τή πήρα, γιατί δέν έλαβα μέρος
σπύ διωγωνισμό. Έπήρα ήμωε μεύ φοβερά, άπο-
στροφή σπύ βιβλία, που θά περάσουν χρόνια και
χρόνια για να τήν βγάλω από πάνω μου.

Μου έδειξαν κεί μέσα τούς αρχαίους συγγρα-
φείε, με τόσο κακοτυμένους και σιδώμικους, που
δέν έγύρισιν ούτε να τούς κοιτάζω. Μου έδειξαν τήν
πνευματική όμορφιά, με τόσο άσχημο και τόσο ά-
τεγχο, που μεύκαμιν να τήν τρέμω και να τήν αι-
χάινωμαι άντι να τήν λαχταρώ και να τήν άντιζητώ.
Άπό πραχτική μόρφωσιν, από νοικοκυριά, από χίλια
δύ άλλα, μικροπράγματα—κατά τή φαινόμενον—
άπαραίτητα ήμωε για κάθε κόρη που θά βγή σπύ
κόσμο, που θανούση μεύ μέρα σπύτι, που θανασθρήγη
μεύ μέρα παιδιά, τίποτα, τίποτα, τίποτα!

Νά τί μεύ χρειάζεται και να τί ζητάει—κατά
τήν γνώμη μου—δ κ. Έφταλιώτης για τίς Ρωμο-
πούλεε. Αίγη άνάγνωσιν και γοσφή, λίγη ιστορία
λίγη γεωγραφία, λίγεε γενικές γνώσεις και πολν,
με πολν νοικοκυριά.

Μόνον τέτοιου παρθεναγωγεία θά ήμπορουν να
ονομασθουν Έλληνικά. Τά σημερινά, τή Όμήρειον,
και τή Άρσάκειον και τίλλα, δέν ξερω τί είναι.
Θαορδ ήμωε, πώς τή έχρωμακλήρισε πολν καλά δ
κ. Έφταλιώτης, όταν τή έπε : Ξενολατρικά, άχρω-
μάτιστα, άντεθνικά, δουλικά και ταπεινωτικά.
Κ' εν τούτοιε κανένασ δέν έπρόσεξε άκόμα σπύ

απουδαιότατο αυτό ζήτημα. Κανένας δεν εφρόντισε να Έλληνοποιήση τὰ παρθεναιγωγεία μας. Ἀφήνομε τὸ κακὸ νὰ τραβᾷ τὸν δρόμο του, ἀφήνομε τὰ παρθεναιγωγεία μας νὰ παρᾶγουν τοὺς ἀγγλοὺς τῆς ἡμιμαθείας κρυποὺς τους καὶ φωνάζομε κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ πὼς ἡ φωνὴ μας ὅσο πᾶνει καὶ ἐκφρᾶζεται, χωρὶς νὰ βλέπομε πὼς κατακυλᾶμε ἀκατάσχετοι πὸν ἐκνησιασμό, μόνο καὶ μόνο γιατί δὲν ἔχομε μητέρας· νὰ μῖς συγκρατήσουν, μόνο καὶ μόνο γιατί τὰ παρθεναιγωγεία μας δὲν πᾶρασκευάζουν μητέρες.

Βγῆναι τόσα χρόνια ἐδῶ μὴ ἐφημερίδα γὰρ γυναικες μὲ πολὴ καλὴ κυκλοφορίαν καὶ πολὴ καλὰ κέρδη γὰρ τὴν κυρία τοῦ τὴν ἐκδίδει. Κι ὅμως ἡ ἐφημερίδ' αὐτὴ, ἐνῶ μπορούσε ν' ἔπρεπε νῆχη οὐκ οὐκ τῆς κυριώτερου τῶν παρθεναιγωγείων μας τὴν ἀναδιοργάνωσι, κάθεται τόσα χρόνια τώρα κι' ἀνεμοδρόνεται, γὰρ νὰ ἀνδροποιήσῃ τις γυναῖκες καὶ κατὰ οὐνέπειαν νὰ πορνοποιήσῃ καὶ ἐπορνοποιήσῃ τοὺς ἄνδρες.

Η ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΡΗΤΟΡΕΣ

Γιὰ νὰ εὐτυχήσῃ ὁ τόπος μας, ἀγύρευσε ὥραιες Καὶ μέσα κι' ἐξω στὴ Βουλῆ χιλιάδες ἔχουν γένει. Ἄν ὅμως ἐδουτύχουσε, θα εἶπῃ πὼς ἦταν λίγαις Καὶ πὼς ἐχρειαζούντανε νὰ γένουν ἄλλαις τόσαις.

ΣΕ ΕΚΑΘΕΤΕΣ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΟΥΣ

Τὴν ψῆφο σὲ πλειστηριασμό τὴ δώδατε γιὰ πάντα Ἄφου πλερώθηκε σὲ σᾶς γιὰ νὰ δυὸ χρόνια μόνον Τῶρ ἂν πλερώνετ' εἴκοσι, κι' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ὡς [πότε, Τὸ λέτε σὲ καθ' ἑκλογίῃ, κακὴ δουλειὰ δὲν εἶναι.

ΣΕ ΠΝΕΜΜΑΤΙΚΟ

Λέχομαι τὴν Παράδεισο, Παπᾶ, ποῦ μοῦ προσέφερες Ἄν τὸν πατέρα 'κεῖ τὰ δωῶ, τὴ μάνα, τὰ παιδιὰ μου. Ἄλλ' ἂν γι' αὐτὸ δὲν δύνασαι καὶ νὰ μὲ βεβαιώσης, Τὸ καμυλαί'κι ποῦ φορεῖς πολὺ ἄσκημα σοῦ στέκει.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΣΠΥΡΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Ο ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ ΚΛΕΩΝ

«Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης γλυκίων μέλιτος βέν ἀυθῆ»

Τὴ σύμπτωση! Δανεικὸ τὸ βιβλίον ποῦ μίλησα ἐδῶ καὶ μερικὸς μῆνας ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ «Νουμά», δανεικὸ καὶ τὸ βιβλίον τ' ἑμορφωτικῶν ποῦ στοχαστήκα πὼς εἰς θάταν ἄσκημα νὰ πῶ καὶ γιὰ τούτο δυσάσκημα λόγια. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι τ' «Ἀλγή» τοῦ κ. Κλ. Ραγκαβῆ, ἀριστοῦ ποιετοῦ, ὑπερμάχου τῆς ὑψηλῆς γλώσσης, ἱεροῦ ἀντου τῶν μουσῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ. καὶ ὡς τὸν ὄνομαζαν καμπόσοι σοφοὶ κριτικοὶ τῆς Ρωμιστίνης. Τὸν κ. Ραγκαβῆ μοῦ τὸν ἐθύμησε τὸ πρόγραμμά τοῦ Βασιλικῆς Θεατρῶν, ὅπου θὰ παιχθῆ τὸ χεῖμῶνα τὸ δρᾶμα τοῦ «

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ φωνάζουν δυνατὰ οἱ βρῦσαι ποῦ τρέχουν. Ἡ ψυχὴ μου κ' ἐμὲ μὲ βρῦση εἶναι ποῦ τρέχει.

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τώρα τοῦ τραγουδιστῆ ζυπνοῦν τὰ τραγούδια. Εἶναι τοῦ τραγουδιστῆ τραγούδι κ' ἡ ψυχὴ μου.

Ἔχω κάτι μέσα μου ποῦ θέλει νὰ βγῆ ἔξω. Ἄσθυστο κι' ἀχόρταγο. Μὴ λαχτάρα φλογερὴ ἔχω μέσα μου γι' Ἀγάπη, ποῦ μιλάει μονάχι τῆς τῆ γλώσσα τῆς Ἀγάπης.

Ἔνα φῶς εἶμ' ἐγώ: Ἄχ, καὶ νᾶμουν Νύχτα! Μὴ ἡ μοναξιά μου εἶναι αὐτὴ νᾶμαι τὸ φῶς ζωσμένος.

Νᾶμουν Νύχτας γέννημα, νᾶμουν Σκοτάδι! Ἄχ, καὶ πῶς θὰ βῶζανα στοῦ Φωτὸς τα στήθια!

Ἦθελα καὶ Σᾶς νὰ Σᾶς βλογησῶ ἀκόμα, ἄστρα λαμπερὰ καὶ φάρσι ἐκεῖ πάνω!

Ὅμως μὲς' στὸ φῶς ἐγὼ ζῶ τὸ δικό μου, καὶ πῖνω ξανά τις ρῶγες ὅπου βγάζω.

Ξέρω τὴν καλὴ τύχη ἐκείνου ποῦ παίρνει καὶ συχνὰ ὀνειρεύεται γι' αὐτὸ, ὅτι τὸ Κλέφτης πρέπει νᾶν καλλίτερο ἀκόμα κι' ἀπ' τὸ Παίρνει.

Αὐτὸ εἶν' ἡ φτώχεια μου: ποτέ του νὰ μὴ βρῖσκη Ἀνάπαψι τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ νὰ χαρίζω. Εἶναι κλίσι μου αὐτὸ, μερὰκι μου νὰ βλέπω μάτια ποῦ μὴ κερτεροῦν, καὶ φωτισμέναις Νύχται τοῦ Ἠέθου.

Ὡ τῶν δωρητῶν ὄλων Μακροτή! ὦ Σκοτεινιασμά στὸν Ἠλιό μου τριγύρω! ὦ λαχτάρα Ἐρευνας! ὦ Πείνα στὸν χορτάτον!

Ἔσειε; παίρνετε ἀπὸ μὲ: Μὰ ἐγὼ μήπως ἄγχιζα στὴν ψυχὴ σας πάνω: Εἶναι χάσμα ἀνάμεσα τοῦ Παίρνω καὶ τοῦ Δίνω· καὶ τὸ πῖο στενωτέρω τοῦ χρειάζεται γεφύρι.

Ἀπὸ τὴν ἑμορφάδα μου μὴ πείνα ξεφουτρώνει νὰ λυπήσω ἦθελα ἐκείνους ποῦ φωτίζω. Θέλω νὰ ληστέψω αὐτοὺς ποῦ ἔχω κάμει ἄδρα.

— Λοιπὸν διψῶ Κακία.

Στὸ χέρι ποῦ μ' ἀπλώνεται, τραβῶ τὸ χέρι

πίσω. Κι' ἀργοπορῶ καὶ πᾶω σὴν νερὰ ποῦ ἀργουλοῦν νὰ κάμουν καταρράχτη.

Λοιπὸν διψῶ Κακία.

Τέτοια ἐκδίκηση ἡ ἀβηθία μου πλάθει. Τέτοια τρέφει ἐχθρὸν ἀπὸ τὴν μοναξιά μου. Ὅλα ἡ εὐτυχία μου ποῦ εἶχα νὰ χαρίζω ἀπόθανε στὸ χάρισμα. Κι' ἡ ἀρετή μου ἡ ἴδια ὡς κι' αὐτὴ ἐκουράστηκε ἀπ' τὰ πολλὰ τῆς πλοῦτης!

Ὅποιος χαρίζει ὀλονέν, τρέχει ἕνα κινδύνον νὰ χάσῃ τὴν ντροπὴν του. Ὅποιος μοιράζει ὀλονέν, βγάζει καὶ τὸ χέρι του ἀπ' τὴν πόλιν τοῦ μοιρασμά κ' ἡ καρδιὰ του ράξου.

Τὸ μάτι μου δὲν τρέχει πᾶς τόρα μπροστὰ στὸ ντροπιασμά τοῦ παρακαλετῆ. Τὸ χέρι μου ἔγινε σκληρὸ πολὺ γιὰ τὸ τρεμουλιασμά χερῶν πόνου γεμάτα.

Ἀπὸ ποῦ τὸ δάκρυ μοῦ ἦρθε μὲς' στὸ μάτι κι' ἀπὸ ποῦ τὸ χνοῦδι ἐπάνω στὴν καρδιὰ: ὦ μοναξιά ἐκείνων ποῦ χαρίζουν! ὦ σιγηλότα ἐκείνων ποῦ φωτίζουν!

Πολλοὶ Ἠλιοὶ σ' ἔρημα κυκλοφοροῦν τότε: κι' ὅπου βλέπομε σαρτεῖνὰ μιλοῦν μὲ τὸ φῶς των, Σ' ἐμὲ σιωποῦν.

Ἐπειδὴ φέγγω κ' ἐγώ, μοῦ κερταῦν ἀμάχη. Ἀσπλαχνοὶ γυρίζουνε τὸν δρόμο τους καὶ πᾶνε.

Ἀσπλαχνος χωρὶς καρδιὰ γιὰ τὸν ἄλλον ὅπου φέγγει καὶ ψυχρὸς γι' ἄλλους Ἠλιούς — τρέχει ὁ κάθε Ἠλιός.

Σὴν μὴ μύρα τρέχουνε τὸν δρόμο τους οἱ Ἠλιοί. Αὐτὸ εἶν' τὸ τρέξιμό τους. Ἦθελα ἀδυσώπητο ἀκολουθοῦν καὶ πᾶνε. Ἡ κρυάδα τους αὐτὴ νᾶ.

Ὡ εἰσεῖς γεννήματα τῆς Νύχτας καὶ σκοτάδια, πρῶτα ζεσταθῆτε σὲς ποῦ κείναι ὅπου φέγγει! Πρῶτα σὲς τὸ γὰλκ σας καὶ τὴν ἀρσῆν νὰ πιᾶτε ἀπ' τοῦ Φωτὸς τις ρῶγες!

Ἄχ, παγῶνα, καίεται τὸ χέρι μου στὸν πάγο. Ἄχ, διψῶ καὶ λαχταρῶ τὴν δίψα τῆς δικῆς σας!

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: ἄχ, γιατί νᾶμαι φῶς! Ἦὰ διψῶ τὸ Σκοτάδι! Ἦὰ διψῶ τὴν Μοναξιά!

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ φωνάζουν δυνατὰ οἱ βρῦσαι ποῦ τρέχουν. Ἡ ψυχὴ μου κ' ἐμὲ μὲ βρῦση εἶναι ποῦ τρέχει.

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τόρα τοῦ τραγουδιστῆ ζυπνοῦν τὰ τραγούδια. Εἶναι τοῦ τραγουδιστῆ τραγούδι κ' ἡ ψυχὴ μου.

Τῆδε λέγει Ζακχαρούστρας.

Μετάφρ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΓΟΥ

Ἰσαυροί, καὶ τ' «Ἀλγή» τοῦ μοῦ τὰ θύμησαν οἱ «Μαλιναροί» τοῦ κ. Πανταζῆ. Ἀλλὰ σύμφωνα μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς νόμους ποῦ κυβερνᾶνε τὸν παρατάξουν τὴν ἀνάπλαση, τὸ νόμο δηλαδὴ τοῦ συγχρονισμοῦ, τ' «Ἀλγή» μοῦ θύμησαν τις διασκεδαστικὲς στιγμᾶς ποῦ πέρασα ὅταν τὰ διάβαζα καὶ τὰ γέλοια ποῦκανα. Ἔχουν παρατηρήσει οἱ ψυχολόγοι πὼς μὴ ἀπὸ τις ὁρμῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι—μορφὴ ἴσως τῆς κοινωνικῆς ὁρμῆς—εἶναι, λέγω καὶ φημί, νὰ κάνει συμμετόχος τοὺς ἄλλους στὶς ψυχικὲς του κατὰστάσεις. Γι' αὐτὸ γράφω κ' ἐγὼ γιὰ τ' «Ἀλγή», ἴσως κατορθώσω μὲ τοὺς λίγους στίχους ποῦ θὰ παραθέσω—γιατὶ δὲν ἔχω μπροστὰ μου τὸ βιβλίον, μόνον γράφω ἀπὸ σημειώματα ποῦ κράτησα ὅταν τὸ διάβαζα—ἴσως λοιπὸν κατορθώσω νὰ διασκεδάσω μ' αὐτοὺς τοῦ «Νουμά» οἱ ἀναγνώστες.

Ἐδῶ τελειώνει τὸ προοίμιον τοῦ σύμφωνα μὲ τοὺς ἄρχαιους ρητορικοὺς ἐξήγησα τοὺς λόγους ποῦ μ' ἔκαναν νὰ γράψω γιὰ τ' «Ἀλγή» καὶ ὅπου ἀντιθετὰ πρὸς αὐτοὺς ἔγραφα νὰ ζητήσω τὴν εὐνοία τῶν ἀναγνωστῶν μου, ὁ μὴν ἀλλὰ νὰ ἐπελαθῶμαι τῆς προσηγορικῆς, ἀνδρῆς ἀνεγνωσταί. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τὸ προοίμιον μπαίνω στὸ θέμα μου.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1877, τοῦ πατρὸς τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως Α. Σούτσου βασιλευσέντος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Παρνασσῷ δημοσιεύτηκε ὁ «Ἰουλικὸς ὁ Παρασάχτης» δρᾶμα

τοῦ κ. Ραγκαβῆ, καὶ στὸ ἐξωφυλλὸ τοῦ ἀνάγγελος τὴν ἀποσεχὴ ἐκδοσὴν τῶν «Ἀλγῶν»—ὄνα συλλογῆς λυρικῶν ποιήσεων». Ἡ συλλογὴ ὅμως αὐτὴ μάλιστα ἐπὶ 1893 εἶδε τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς, πέντε χρόνια δηλαδὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ αἰρετικὸ «Ταξίδι» τοῦ Ἠλιό. Δὲν πιστεύω πὼς ἐπιτηδῆς 16 χρόνια πρὶν ἔβγη τὸ βιβλίον τὸ ἀνάγγειλε ὁ ποιητής, γιὰ νὰ τὸ προτιμῶμε σὴν τὸ Μεσσία τῆς ποιήσεως τῆς νεοελληνικῆς. Πιστεύω ὅμως ὅτι πῖο κατέλληλη ἐποχὴ γιὰ νὰ ἐκδοθῶν τ' «Ἀλγή» εἶταν τὸ 77 παρὰ τὸ 93. Τότες ὁ πατὴρ τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ ἀναμορφωτῆς τῆς γλώσσης» (βλέπε πρόλογον τοῦ ἀτίθασου ποιητῆ, δρᾶμ. Σούτσου, 1874) Ἄλ. Σούτσος βασιλευσέντος ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, στὴν χώρα τὴν ποιητικὴν. Τότες εἶταν ἡ ἐποχὴ ποῦ ὁ Κουμανοῦδης ἔκανε γενικὴ τοῦ Κουμανοῦδου, καὶ τὰ περιοδικὰ δὲν καταδεχόντουσαν νὰ ἀεκδοῦνται, ἀλλὰ νὰ ἀεκδοῦνται. Τότες τρέγαμε μὲ τὰ τέσσαρα πρὸς τὴν ἀρχαία γλώσσα, ποῦ τὴ βλέπαμε πᾶρα νὰ γυαλίζει, σὴν τοὺς ταξιδιώτες τῆς Μαγάρης ποῦ βλέπομε μακριὰ μέσα στὸ φλογερὸ τὸν ἄμμο, λήμεις νὰ λήμουνε καθρεφτίζοντας δέντρα στὰ νερὰ τους. Τότες οἱ Καρασούτται, καὶ οἱ Βλάχοι, καὶ οἱ Βασιλειάδαι ἦταν οἱ ποιητῆ τῆς ἡμέρας, καθὼς οἱ Ἀφεντούλαι, καὶ οἱ Ὀρζανίδαί ἦταν οἱ κριτικοί.

Τότες... μὰ ποῦ νὰ τὰ ἱστορήσω ὄλα τὰ κατὰ τῆς χροστῆς ἐκείνης ἐποχῆς; Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς